

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 154/2015
02.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парничном поступку тужиоца В.Г. из Н., чији је пуномоћник Т. И., адвокат из Н., против туженог М.С.&С. ДОО, Б., Дистрибутивни центар у Н., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3128/2014 од 11.09.2014. године, у седници већа одржаној 02.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3128/2014 од 11.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 2737/2013 од 19.05.2014. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење о отказу уговора о раду бр. 1593/02 од 04.04.2013. године као незаконито, тужени обавезе да тужиоца врати на радно место заменика шефа одељења пријема робе у дистрибутивном центру у Н. и призна му сва права на раду и по основу рада, као и да му накнади трошкове парничног поступка, те је одређено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3128/2014 од 11.09.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14) и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је засновао радни однос код туженог уговором о раду на неодређено време 05.07.2007. године, за радно место магационера, а анексом уговора о раду бр. 94/03 од 15.04.2008. године тужилац је распоређен на радно место заменика шефа одељења, док је анексом бр. 4. уговора о раду од 02.03.2009. године распоређен на радно место заменика шефа одељења пријема робе, а ради обављања послова у складу са Правилником о организацији и систематизацији послова. Анексом бр. 6. уговора о раду од 14.02.2011. године тужилац је распоређен на радно место заменика шефа пријема робе. Решењем о отказу уговора о раду бр. 1593/02 од 04.04.2013. године, тужиоцу је престао радни однос због неоправданог издавања робе послодавца кроз рампу пријема робе без одговарајуће пратеће документације, односно непоштовања процедуре приликом издавања робе, прописане Упутством за повраћај робе, као и повреде радних обавеза које су јасно прописане описом послова за радно место на коме је распоређен, што је утврђено на основу увида у видео систем мониторинга и документације за одељење пријема робе. Тужилац је критичном приликом, 13.02.2013. године, ручним виљушкарком довезао у 06,06 сати две палете робе која је била сложена и омотана црном непровидном фолијом и утоварио ту робу у камион када је возач кренуо и одвезао робу, а није преузео са одељења пријема робе пратећу документацију и није идентификовао робу, те је раднику обезбеђења уручио папир који по форми и садржини одговара пратећој документацији утоварене робе, што је служба обезбеђења накнадно утврдила. Палете које је тужилац утоварио у камион допремљене су са одељења прехране истог дана у 00,30 часова, нису се налазиле у простору предвиђеном за поврат робе како је то дефинисано упутством, нити су биле обележене на било који начин. Тужилац није извршио проверу садржаја палета, чиме је утврдио повреду радне обавезе предвиђене уговором о раду у члану 11. став 2. тачка 1. ("Ако у обављању свог посла не поступи по упутствима послодавца") и члана 11. став 2. тачка 3. ("Ако занемарује своје радне обавезе") и члана 11. став 2. тачка 4. ("Ако не поступа у складу са одредбама уговора о раду, правилника о раду и другим општим актима, кодексом понашања запослених или пословном политиком, узевши у обзир и упутство за повраћај робе од 05.11.2010. године"). Пре него што је добио отказ тужилац је упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду и затражено је мишљење синдиката. На основу распореда рада за фебруар месец 2013. године утврђено је да је 13.02.2013. године тужилац требало да ради у смени означеној под М3, која подразумева ознаку за међусмену са почетком рада од 09,00 до 17,00 часова истог дана, док је тужилац на свој захтев дошао у 06,00 часова ујутру, отворена му је рампа када се и критични догађај десио.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови одбили захтев тужиоца за поништај побијаног решења као незаконитог и враћања на рад. За своје одлуке дали су разлоге које у свему као правилне и потпуне прихвата и Врховни касациони суд. У конкретном случају правилно су нижестепени судови закључили да је побијано решење о отказу

уговора о раду законито, јер је тужилац учинио описане повреде радне обавезе које су му стављене на терет оспореним решењем.

Наиме, и по становишту Врховног касационог суда, у конкретном случају постоји основ за примену отказног разлога из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05), јер је тужилац учинио повреде радне обавезе из члана 11. став 2. тачка 1., члана 11. став 2. тачка 3. и члана 11. став 2. тачка 4. Уговора о раду и Правилника о раду туженог бр. 892 од 07.09.2015. године. Правилником о раду туженог бр. 892 од 07.09.2015. године и Уговором о раду у члану 11., предвиђена је повреда радне обавезе која је тужиоцу стављена на терет и то уколико запослени у обављању свог посла не поступа по упутствима послодавца, ако занемарује своје радне обавезе, ако не поступа у складу са одредбама уговора о раду, Правилником о раду и другим општим актима послодавца, кодексом понашања запослених или пословном политиком послодавца, узевши у обзир и упутство за повраћај робе бр. 1626/14 од 05.11.2010. године. Упутством за повраћај робе од 05.11.2010. године регулисана је процедура за повраћај робе добављачима која подразумева сачињавање документације у коме се наводе подаци о разврстаној роби по добављачу и разлог повраћаја са детаљно прописаним правилима на који начин се то чини, било да се ради о вишку робе или роби за повраћај. Такође, Упутством је регулисано да на пријему робе постоји дефинисан простор на коме се складишти роба која је спремна за поврат, потребна документација, поступање запосленог уз повреду квантитета и квалитета робе која је припремљена за поврат, штампање отпремнице за повраћај, све до момента предаје робе добављачу када се поново преконтролише физичка количина повраћаја и упореди са количином унесеном у систем. Правилником о организацији и систематизацији послова од 22.12.2011. године утврђен је опис послова и радних задатака заменика шефа Одељења пријема робе, тако што је предвиђено између осталог да је запослени дужан да организује квантитативни и квалитативни пријем робе, врши истовар робе са камиона и транспорт робе до одељења пријема робе или директно до полица у продајном делу, управља виљушкарном, организује повраћај робе која је посебно издвојена и обележена, да прати и примењује прописе у вези са складиштењем робе, да поступа у складу са процедуром за пријем робе, у одсуству шефа одељења прави распоред рада на свом одељењу, да прати радне процесе и извештаја претпостављеног о било каквој неправилности у оквиру свог одељења.

У конкретном случају тужилац је извршио повреде радних обавеза које су му стављене на терет и које су предвиђене општим актом туженог и уговором о раду, а тужилац је упозорен на отказни разлог, затражено је мишљење од синдиката и тужиоцу је омогућено да се изјасни на упозорење о постојању разлога за отказ у смислу члана 180. и 181. Закона о раду. Зато је постојао основ да тужени откаже тужиоцу уговор о раду, што је и учинио у законито спроведеној процедури и уз признавање права прописаних законом, на основу члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, имајући у виду да радње тужиоца које је послодавац имао у виду приликом доношења оспорене одлуке представљају повреду радне обавезе и отказни разлог. Зато су неосновани ревизијски наводи да су судови погрешно тумачили Упутство туженог.

Наводима тужиоца у ревизији да су погрешно оцењени изведени докази (записник туженог, изјаве сведока, као и исказ самог тужиоца), се уствари оспорава утврђено чињенично стање, што не представља дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

Како се осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**